

Tre nya och wackra

Sjömans-

W i s d r,

Den Första:

Bonions, Miß Signor! 2c.

Den Andra:

Till lif och själ jag Sjöman är 2c.

Den Tredje:

Låt weklingar prata om sorg 2c.

Till Slut:

Ledskäppet:

En utmärkt wacker Sjömans-Sång.

Wål har Herren uppenbarat 2c.

Norrköping.

Adolph Fredrik Raams Enka.

1827.

Den Första:

Bonjons Miff, Signor! Gofte war flink och
skynda dig till din åhr; Fort hit en Karafin Af
gyllne Champagnerwin, Dito en frisk Apelsin.

2. Stick ut, låt båten gå — Nor jag ej
hårt, så lilar han nog ändå. Spänn hvita
seglet opp, Ja, segel högt i topp, Winden på
seglarens hopp.

3. Det blåser lustig wind. Hejsan! vår
båt skall löpa lik skogens hind. Se böljans
mahn är grön. Vi flyga fram till ön; Skön
är vår roddarelön.

4. Men se, hwad kommer der? Swart, som
en korp det blixtrande molnet är; Som blod är
himplens rand Och skymd är Iskias strand, Fog-
larna flyga mot land.

5. Hu! wi så storm i dag; Segle, hwem
will, jag restwar mitt segel, jag. Det går en
gruswelig sjö: Jag har mig fäst en mö Och
will ej i wågorna dö.

6. Hör redan åskan går: Wänta, Signior,
till ave Maria slår. Du wreda haf, farwät!
Jag drunknar ej min sjät! Nej heldre jag swäl-
ter ihjel.

7. Jag slumrar i min båt. Corpodebacko;
Ludden är redan wät. — Och det gör ingenting,

Jag sweper mantelen fring; Ty sömn är en
kostelig ting.

8. Säg, swor han, gosse, — ja — Ha! ha!
ha! ha! det rör mig ej, ha! ha! Är en faros
liner qwar? Och jag min Glicka har Om hon
mig icke bedrar.

9. Och will hon mig bedra, Ha! ha! ha! ha!
jag tar mig en ann, ha! ha! Har jag blott
win och bröd, Min Glicka rosenröd; Då lefwer
jag nöjd till min död.

10. Godnatt både wåg och wind! Rykens
hwarann, jag kysser min Rosas kind. Jag ser
hur hwar tar sin; Ser till att ingen tar min
Och derpå somnar jag in.

Den Andra:

Till lif och själ jag Sjöman är Och segla är
min sak, För faror jag ej fruktan bår Samt
nyttiar jemt tobak, Jag dricker hurtigt om i
bland, Hwar gång jag går i land, Och finner
jag en Glicka der Straxt dödligt får jag år. ::

2. Hos Bachus gör jag min visit Som ej
förtycas må, Der brukar jag all möjlig slit
Det kan ni wäl förstå; Jag se'n min krus
plår krykvis ta Dit Glickor sitt qwarter plår
ha, Jag sedan sätter wakten opp Och för all
purrning säger stopp. ::

3. Sen nattens ro jag skördat har Jag från
min sköna går, Förnöjd jag mig en kallsup tar

Och mig en frukost får; Att werldens dårskap
strattar jag Och följer blott min egen lag. Jag
trotsar ödets hårda slag Och följer blott mitt
wålbehag. ::

4. Jag nu min wisdom sluta will Och seg-
la från er bortt, Mitt affked kommer er blott
till Ehuru det är forrt; Farwål ni tåcka wack-
ra lön, Som wid så många säkra rön Alf edra
ömma tänkesätt, Som gjort mig lifwet hos
er lätt. ::

5. Se der min Bror — mitt lefnadslopp
Så snart jag är i land Jag lefwer i det glä-
da hopp Att du mig tar i hand. Kamrater
samloms alle i, Wid denna punschbål swärjom
wi, Att ewigt dyrka wineis gud Och trotsa
ödets hårda bud. ::

6. Farwål nu källarmästare, Min redelige
wån: Du bulltöls troge säljare, Jag kommer
snart igen; För den kredit, du lemnat mig, En
tafla jag will skänka dig Hwarpå du Debet
ritar ut, Men Kredit aldrig förer ut. ::

Den Tredie:

Låt wæflingar prata om sorg och besvär Om
faror och fruktan med mer — Godt Fartyg och
Sjömån som endast begår, Och se'n åt all rådd-
håga ler. Om stångerna braka och gå öfwer
bord Och lusten blir stormig och tjock, Klara
dåcket, lätt falla och anstalt bli gjord Att lanta
sa för reswade foc.

2. Tro ej att jag swiker fast mödan är swår
Nej munter till hjerta och själ, Försynen i
höjden, som ser hur det går, Håller waakt om
mitt lif och mitt wål. Wår Prest han predika
i Kyrkan en dag om öde, om lycka, om mod,
Att allmakten hjälper fast menskan är swag Och
annat — jag icke förstod.

3. Men wål att sparfwen kan icke förgås
Utan tillstånd af honom som styr, Håraf lätt
bepripes, och hwar en förstår Att Gud om wårt
öde sig bryr, Låt stormen då wara, fast aldrig
så swår — Pröfwa Sjömans hjerta och själ,
Det är en skydds-engel som ser hur det går,
Som waaktar mitt lif och mitt wål.

4. Min Flicka, som annars är munter och
glad, Sift gret när om bord jag skull' gå —
Hwad hjälper att gråta och snyfta, Din toka
kan du ej förstå, Att werlden är stor och wi
alla så rum Både folk uppå land och på sjö.
Om grafwen blir under wattenis skum Så wet
du en gång skall jag dö.

5. Kanste jag åter dig omsamma får, Hwad
glädje i hjerta och själ; Ty samma Försyn som
wet hur det går Håller waakt om mitt lif och
mitt wål. Ej nånsin försagd en Sjöman bör
bli, Ej mycket för faror bör råds, Och skulle
han deke för ögonen si, Han tänke: "Försyn
är tillståds."

6. När skyldighet fallar, ej swårighet känns
Och syktan den anses ej tung; Mitt hjerta är
Flickans, min pung är min wåns, Mitt lif är
till tjenst för min Kung. Tro ej att jag bås

var, när tiden ingår. Allt lefwa i böljornas
samm: Ty samme Försyn, som ser hur det går,
Skaffar Sjömannen nog en god hamn.

P e d s t e p n e t.

Wäl har Herren uppenbarat Sina bud uti
sitt ord, Wäl har han dem skönt förklarat I
natur, i himmel, jord; Dock i tidens senomener
Kännas klarast de igen. Hwar förändring of
förlåner Någon lära: följom den!

2. O, att menskan wille skåda Kring sig
med en upplyst blick! Tingens ytor ren förråda
Swad hon bör, hwart ögonblick. Tecken äro
de af anden, Som inom dem bor och styr. Fås
sångt slår hon fördomsbanden Kring den, såfångt
hon den styr.

3. Öfwerallt han henne följer, Korsar alltid
hennes lopp: Om hon sig i djupet döljer, Stig-
ger öfwer molnen opp. Från hans makt hon
aldrig löpas; Wägar hon en ollé strid, Alf
hans storm hon blott förtropas, Och förstör sin
egen frid.

4. Hennes lif är likt en julle På ett widt
förrådigt haf, Knotande, liksom det skulle Dwill-
forligt bli deß graf. Skådom då hur hon bes-
kämpat Wättnets falska element, Hur deß wilda
kraft hon dämpat, Winden sig till nytta wändt.

5. Och wi se hur tidens wågor Hon jem-
wäl besegra kan, Löst utaf förståndets lågor Och

med wilja som en man. Mellan skär och tåta
dar, I en swag urhållad stam, Uppå lugna,
smala sjöar Första seglarn styrde fram.

6. Lörd af fiskarne, han rodde Och bestäm-
de båtens fart Med sin ära, men han trodde
Jcke hafwets lömska art, Wågade ej längre
segla, Än att han i böljan såg Säkra hyddans
tak sig spegla, Som emellan palmer låg.

7. Dock, det war ej nog, han wille Längre
än han kunde ro, Wille hinna upp sitt snille
Der det flög med Hermesfko. Byggde Fartug,
spände segel På den raka, höga mast, Styrde
efter stjernors regel Och förswann med wins
dens hast.

8. Snart likwäl han sig förwilla Syntes
på sin wåta stig. Stjernorna ej stodo stilla,
De, likt honom, rörde sig. Alf, för högt de
äro öfwer Menskans öga och begrepp. Jordiskt
stod hon of behöfwer På sin färd för lifwets
skepp.

9. Och magneten emot polen Hennes öga
rigtade, Och sextanten efter solen Henne wägen
wisade, Sålom uti jordens öcken Lagens wäg-
nål henne för, Religionen twiflets töcken Ljust
som sjelfwa dagen gör.

10. Nu hon wågade att sträcka Flykten öf-
wer werldens haf. Nya werlden att upptäcka
Forskningsluten fri hon gaf. Men ännu hon
dock berodde Uraf windens nyck och grill: Bort
hon drefs, då hon sig trodde Framme, eller låg
hon still.

11. Då hon i sin tjänst att slafwa Både
eld och watten tog, Böljan låg att förstafwa,
Och af windens nyck hon log. Så den man

som egen styrka Blott begagnar till sitt stöd, Ej
behöfver makten dyrka, Jcfe wiser någon nöd.

12. Men som ödet likwål böjer Mången gång
hans stolta mod, Och en högre wilja röser An
som swallar i hans blod, Så och stormen ofta
bräckte Starka ångmachinens hjul, Hastwet lejs
da lågan släckte Hastigt, såsom soln wid jul.

13. „Jcfe gagnar det att strida Emot mak-
ten,” seglaren Tånkte, „bättre är att strida
Framåt, endast stödd af den.” Dersför ger man
Skeppet leder Nu, att efter wågens lag Stig-
ga warligt upp och neder Framåt gå med å-
rans slag.

14. Så med sjöfortet, kompanen Och med
styret i sin hand, Wåg och wind, igenom pas-
sen, Seglarn för till önskad strand. „Böj dig
efter tidens bölja Då, men håll mot målet still
Rödret, och fast du tycks följa Wågen, styr
du hwart du will!”
